

Pavens budskab til verdensdagen for fattige: ”Vis kærlighed i gerning”

Den første verdensdag for fattige holdes søndag den 19. november 2017 under overskriften *’Kærlighed ikke i ord, men i gerning’* – inspireret af 1 Joh 3,18: *”Kære børn, lad os ikke elske med ord eller tunge, men i gerning og sandhed”*.

I budskabet, der blev udsendt den 13. juni, understreger paven, at vi er kaldede til at udvise kærlighed gennem konkrete gerninger. Gud elskede os først (jf. 1 Joh 4,10 & 19) og gav sig selv, ja sit eget liv (jf. 1 Joh 3,16). Han gav uden at bede om noget til gengæld. Tager vi imod Guds nåde og bærer vi hans barmhjertige kærlighedsgerning i vore hjerter, er vi i stand til at elske Gud og vor næste. Treenigheden sætter os på vandring, mod vore brødre og søstre i nød.

”Den hjælpeløse råbte, og Herren hørte ham, han frelste ham af alle hans trængsler” (Sl 34,7). Kirken har altid forstået tyngden af et sådan råd. Ligesom på de første sider af Apostlenes Gerninger, hvor Peter vælger syv velanskrevne mænd, fyldt af ånd og visdom (ApG 6,3) til tjeneste for de fattige. De solgte deres ejendom og ejendele og delte det ud til alle efter enhvers behov (ApG 2,45). Dette udtrykker de første kristnes dybe alvor og viser, at en tro uden gerninger er død.

Pave Frans skriver i sit budskab, at der er tidspunkter hvor vi smittes af verdslig mentalitet. Men så kalder Helligånden os til at rette blikket mod det grundlæggende. Hvor mange kristne har i Kirkens to tusinde årige historie ikke tjent deres fattigste brødre og søstre nøjsomt og i ydmyghed? Paven fremhæver Den hellige Frans af Assisi som eksempel – Frans nøjedes ikke med at omfavne og hjælpe de spedalske, men var også sammen med dem. Vi må ikke tænke på de fattige for at tilfredsstille vor samvittighed, men dele vort liv med dem for at bryde ensomhedens onde cirkel.

Som kristne må vi ikke glemme, at vi som Kristi efterfølgere er kaldede til et liv i fattigdom, i betydningen af at have et ydmygt hjerte. Penge, karriere og luksus kan ikke være vore livsmål. Paven opfordrer os til at følge den hellige Frans’ eksempel; han, som vidnede om fattigdom. Vi må være i stand til at høre de fattiges råb og udfri dem af deres elendighed.

Paven nævner den fattigdom i dag, som følger af vold, slaveri og påtvungen migration. Samtidig bliver nogle få uforkammet rige på ulovlig vis og gennem at udnytte andre. Velsignede er de hænder, der er åbne uden at bede om noget til gengæld og uden et ”hvis”, ”skønt” eller ”måske”. Disse hænder får Guds velsignelse til at falla over brødre og søstre.

Paven skriver, at han ved slutningen af Barmhjertighedens jubelår ville give Kirken en Verdensdag for de fattige, således at alle verdens kristne samfund på en mere konkret måde bliver tegn på Kristi kærlighedsgerning for de sidste og mest trængende. De er vore brødre og søstre, skabte og elskede af den samme himmelske Fader. Denne verdensdag skal stimulere de troende til at reagere på brug-og-smid-ud kulturen og gøre mødets kultur til deres. Samtidig er den rettet mod alle, uanset religiøst tilhørsforhold, for solidaritet og broderskab. Gud har skabt himlen og jorden til alle. Det er mennesket, som desværre opfører murer og hegn.

Pave Frans ønsker, at de kristne samfund i ugen op til Verdensdagen for de fattige, som markeres søndag den 19. november, engagerer sig i at skabe venskaber, solidaritet og yde konkret hjælp. Hvis der bor fattige i vores

kvarter, kan vi denne søndag nærme os dem og på den måde møde Gud. Bønnen Fader Vor er de fattiges bøn og som handler om os – vort brød. I denne bøn ser vi behovet for at overvinde alle former for egoisme og se glæden i gensidig modtagelse.

Afslutningsvis beder paven sine medbrødre biskopperne, præsterne, diakonerne, de gudviede, foreninger og frivillige om at sikre, at Verdensdagen for de fattige bliver en tradition for på konkret vis at evangelisere i vor tids verden. De fattige er ikke et problem, men er en ressource som vi skal tage imod for at opleve kernen i evangeliet.